

El doctor Parés pare. Interpretació musical al piano

Com era el doctor Parés en família? El pare? Doncs era el mateix que vostès van conèixer: un home alegre, eufòric, apassionat, engrescador, que estimava el pròxim, que li agradava ajudar-lo i que creia en els valors de la família.

Va conèixer la mare a la universitat i es van casar l'any 1954. L'any següent va néixer la Roser, que, desgraciadament, va morir deu mesos més tard. Aquesta tragèdia la va portar dintre seu tota la vida, però no en parlava gairebé mai. Poc després va néixer la Núria; més endavant, l'Eulàlia, i uns quants anys més tard, en Ramon.

De petits el vàiem poc. Confiava plenament en les bones mans de la mare, de qui sempre deia que era la persona que més l'havia ajudat. No obstant això, tots recordem els dinars distrets, entre rialles i crits, en què ens recitava poemes de Joan Maragall, ens parlava d'història, i que sovint s'acabaven parlant dels clàssics grecs i llatins. Tot això amb un fons de música clàssica i òpera, que després hàviem de saber reconèixer. Els diumenges al matí anàvem a passejar per Barcelona, i, un cop cada dos anys, a Montjuïc a veure les carreres de Fórmula 1. Als estius anàvem a Begues, a la casa de l'avi Ramon, el nostre besavi, on ell havia passat una bona part de la infància. Allà ens va ensenyar a córrer per les muntanyes i a reconèixer els estels. Anys més tard, va transformar aquesta casa en la casa de la família, de tots nosaltres.

De més grans, sempre va seguir guiant-nos i ensenyant-nos els valors de llibertat, a ser responsables, a fer el nostre camí sense buscar el camí més fàcil ni el lligat a les modes i, també, a estimar el nostre país. I tot això, sempre, amb el goig de viure i de viure la vida amb sentit.

Quan ens vam fer adults i vam anar agafant camins diferents, sempre va buscar la manera de compartir les nostres vides, sense interferir-hi, però reflexionant-hi. És així com va sorgir el llibre *Cartes a Núria. Història de la ciència*, que

molts de vostès ja coneixen, i del qual tinc el goig i honor de ser la destinatària, durant els anys en què jo preparava el doctorat a França.

I després van arribar les netes, la Núria, la Laura i la Maria. Li agradava estar amb elles, ensenyar-los i explicar-los coses. I quan no les veia, les trobava a faltar. Igualment, també ho passava bé amb tots els nouvinguts a la família.

Era un home bo, honest, treballador, generós, observador, volia fer les coses ben fetes... Tot i que ara, inevitablement, pensem en tot allò que no podrà veure o no podrà fer o acabar, també tenim presents aquests versos de Miquel Martí i Pol:

Tants de records de tu se m'acumulen
que ni deixen espai a la tristesa
i et visc intensament sense tenir-te.
[...]
No tornaràs mai més, però perdures
en les coses i en mi de tal manera
que em costa imaginar-te absent per sempre.

I així estem, pensant en tot el que ens ha deixat i ensenyat. Quan feia la migdiada, li agradava sentir-me tocar el piano. Després que la degana d'aquesta Facultat em demanés si m'agradaria tocar una mica en aquest acte recordatori, tot seguit vaig pensar en el segon moviment de la sonata *Patètica* de Beethoven. Quan l'estudiava, ja fa anys, em deia que li recordava quan era a Madrid, preparant les oposicions a catedràtic. Sembla que un veí d'habitació treballava aquesta peça. Potser sí o potser no, tant se val. Crec que és un bon moment...

NÚRIA PARÉS I RAL
Filla de Ramon Parés i Farràs